

těle (§§ 1325, 1326), pro usmrcení (§ 1327), aneb pro odnětí svobody (§ 1329 obč. zák.). Při odsouzení k placení takového důchodu je možno odsouditi i k plnění splatnému po vydání rozsudku. Rozhodnutí č. 14121 Sb. n. s. citované dovolatelem má jiný skutkový podklad.

Čís. 17416.

Ustanovením § 144 a) zák. č. 221/24 ve znění zák. č. 184/28 a vlád. nař. č. 112/34 a č. 143/34 Sb. z. a n. bylo — pokud jde o nositele sociálního pojištění — změněno ustanovení § 1313 a) obč. zák.

(Rozh. ze dne 13. října 1939, Rv I 822/39.)

Žalobce se domáhá na žalované nemocenské pojišťovně náhrady škody tvrdě, že léčebnou péči o něho svěřila svým zaměstnancům — lékařům, kteří ji vůči dovolateli nevykonávali správně. **N i ž š í s o u d y** neuznaly žalobní nárok důvodem po právu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ustanovením § 144 a) zák. ze dne 9. října 1924, čís. 221 Sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 Sb. z. a n. a vládních nařízení ze dne 15. června 1934 čís. 112 Sb. z. a n. a ze dne 13. července 1934, čís. 143 Sb. z. a n., podle něhož pojišťovna neručí za škody způsobené činnostmi svých lékařů, porodních asistentek a zubních techniků, bylo — pokud jde o nositele sociálního pojištění — změněno ustanovení § 1313 a) obč. zák., podle něhož ručí ten, kdo je někomu zavázán k plnění, za zavinění osob, jichž použil k plnění, jako za své zavinění vlastní. Podle důvodové zprávy má toto nové ustanovení právě za účel chrániti pojišťovny před nároky na náhradu škody způsobené činnostmi jejich lékařů, porodních asistentek a zubních techniků, neboť by nebylo na místě, aby pojišťovny byly činěny odpovědnými za činnost těch zdravotních osob, pro které zákon předepisuje studia nebo alespoň kursy, zkoušky a předchozí praktickou přípravu, takže jejich způsobilost k vykonávání praxe nutno předpokládati. Odvolací soud již uznal, že dovolatel neopřel žalobu o jiný právní důvod než uvedený, což dovolatel nenapadá. Spor byl tedy odvolacím soudem správně posouzen po právní stránce, když byla žaloba dovolatelova v důsledku ustanovení § 144 a) cit. zák. zamítnuta.

Čís. 17417.

Vydražitele, který nabyt vlastnictví k nemovitosti (její ideální části) pravoplatným přiklepem (§§ 156, 237 ex. ř.), jest pokládati za vlastníka, proti němuž může býti uplatněn nárok na zrušení spoluvlastnictví, třebaž ještě nedošlo ke knihovnímu vkladu nabytého vlastnictví.

(Rozh. ze dne 13. října 1939, Rv I 934/39.)